

Arrest

nr. 274 671 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Ahwaz en bent u van Arabische origine. In de Iran-Irak oorlog (1980-1988) sneuvelde een schoonbroer van u waardoor hij een martelaar werd voor het Islamitische regime in Iran. Rond 1986 jaar vertrok uw broer G. R. (...), die voor de Sepah werkte, naar Noorwegen. U werd in 1368 (Perzische kalender, omgezet naar westerse kalender 1989-1990) in Ahwaz gearresteerd door het Ettelaat van de Sepah (inlichtingendienst van het korps van revolutiewachters). Uw buur die de verantwoordelijke was van de Herasat (Iraanse inlichtingen/beveiligingsdienst) van het provinciehuis had u immers aangegeven omdat hij u met een prostitué uw woning had zien binnegaan. U werd drie dagen vastgehouden in het kantoor van de Sepah

en drie dagen in de gevangenis van Karoun. U werd veroordeeld tot 70 zweepslagen. Daarna werd u vrijgelaten. Rond 1999 begon u bij Foulad Khouzestan Steel company, een bedrijf van de Sepah gelegen in Ahwaz, te werken. Rond 2014-2015 sneuvelde een andere schoonbroer van u in Syrië waardoor hij eveneens een martelaar werd voor het Islamitische regime in Iran. In 1393 of 1394 (2014-2015 of 2015-2016) begon B. G. (...), een vriend van u, die ook voor Foulad Khouzestan Steel company werkte, voor het eerst tegen u over het Christendom te praten. Hij vertelde u dat hij een Christen was, dat Jezus de god was en hij op aarde was gekomen om onze zonden te laten vergeten. Hij schetste een mooiere band tussen mens en god in het Christendom dan in de Islam. Begin 1394 (2015-2016) vroeg u meer uitleg over het Christendom aan B. (...). Hij gaf u films en vertelde u welke stukken van de bijbel u diende te lezen. Rond midden 1394 had u al wat kennis over het Christendom opgedaan en vroeg u aan B. (...) of hij kon helpen u te bekeren tot het Christendom. B. (...) nodigde u uit om tweewekelijks naar een huiskerk te komen in zijn woning. U ging naar deze huiskerk tot B. (...) in de zomer van 1396 (21 juni - 20 september 2017) gearresteerd werd. U vermoedde dat B. (...) gearresteerd was omwille van het promoten van het Christendom. Ongeveer twee à drie maanden later zag u B. (...) terug. B. (...) was heel voorzichtig geworden. In 1397 (2018-2019), ongeveer zeven maanden na zijn arrestatie, begon u opnieuw naar bijeenkomsten in een huiskerk te gaan die door B. (...) georganiseerd werden. De bijeenkomsten gingen vanaf dat ogenblik niet meer door op een vaste plaats. Samen met een 30 à 40-tal collega's van het bedrijf waar u werkte vormde u tevens een groep waarmee u in 1397 (2018-2019) twee à drie keren slachtoffers van overstromingen in de omliggende Arabische dorpen rond Ahwaz trachtte te ondersteunen. Jullie zamelden samen geld in en kochten er etenswaren mee om aan de lokale bevolking uit te delen. Rond 1397 (september/oktober 2018) vroeg een ingenieur van uw bedrijf, A. P. (...) u naar bepaalde gearcheiverde plannen en datagegevens. U weigerde hem dit te geven en vertelde hem dat hij daarvoor een schriftelijke verzoek of een bevel van de CEO moest hebben. A. P. (...) negeerde uw opmerking en nam het volledige digitale archief mee. Een tijd later ontdekte u dat er plannen van uw werk door een aannemer werden gebruikt waardoor u A. P. (...) van spionage verdacht. Later vertelde S. (...), iemand waarmee u samen volleybal speelde en die voor de Herasat werkte, u tijdens een volleybaltraining dat er een diefstal was gepleegd in uw bedrijf. U vertelde hem hierop dat u een vermoeden had dat A. P. (...) de dader was en lichtte hem in over het incident dat u in 1397 (september/oktober 2018) met hem had gehad.

Eind farvardin 1398 (maart/april 2019) was er opnieuw een overstroming in Ahwaz. U zamelde opnieuw geld in en kocht er voedingswaren mee die u met een aantal mensen van uw groep in het getroffen gebied ging uitdelen. U vulde ter plaatse ook zandzakjes. Een week later, nog steeds in farvardin 1398 (maart/april 2019) ging u een tweede keer met uw groep bij de overstroming helpen. Er kwamen mannen van de Iraanse autoriteiten ter plaatse die jullie naar een gebouw in Ahwaz brachten waar jullie ondervraagd werden. Er werd u gevraagd waarom jullie deze hulp boden en er werd u gezegd dat u voor wanorde zorgde in de hulpverlening van de regering. Na één uur ondervraging moest u een schriftelijke belofte tekenen dat u niet meer ongeorganiseerd en zonder toestemming van de overheid mensen zou helpen. Hierop werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating ging u niet meer naar de huiskerk van B. (...). Op 09/05/1398 (31 juli 2019) kwam S. (...), naar uw bureau. Hij verzocht u om mee te komen aangezien hij een paar vragen had over de spionagezaak van A. P. (...). U werd naar het kantoor van Herasat gebracht. Daar aangekomen werd u door twee of drie mannen geblinddoekt en geboeid. U werd met een voertuig naar een andere plaats gebracht. De volgende dag werd u ondervraagd. Men ondervroeg u omtrent uw activiteiten in de Arabische dorpen in Ahwaz. U werd er op aangesproken dat u ginds hulp ging bieden. Tevens verwees men naar uw arrestatie in farvardin 1398 (maart/april 2019). U werd er van beschuldigd tot de Al Ahwaziyeh partij te behoren. De vierde dag van uw aanhouding werd er gedreigd dat men uw gezin bij u zou brengen en men uw dochters zou verkrachten. U kon de druk niet meer aan en tekende een verklaring waarin u bekende dat u met de partij Al Ahwaziyeh samenwerkte. De volgende dag vroeg men u of u met hen zou willen samenwerken. U diende tevens één week verlof te nemen op uw werk. Na in totaal 5 dagen te zijn opgesloten werd u vrijgelaten. Een week na uw vrijlating ging u opnieuw werken. U stuurde uw gezin uit veiligheidsoverweging naar de woning van uw schoonzus in Karaj. Drie à vier dagen later, rond 25 of 26 november 2019, vervoegde u uw gezin. U vertrok op 30 oktober 2019 uit Iran, in het bezit van een Italiaans visum, met een vlucht naar Italië. Vanuit Italië reisde u verder naar België. Op 12/08/1398 (3 november 2019) kwamen er agenten naar uw woning. Er was niemand thuis en zij staken een kamer in uw woning in brand. U diende op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 17/11/1398 (6 februari 2020) ging uw echtgenote voor de herdenking van de dood van haar moeder naar Ahwaz. Agenten vroegen uw echtgenote waar u was. Ze deelden haar mee dat u samenwerkte met de partij Al Ahwaziyeh en dat zij in uw woning een bijbel en bewijzen hadden aangetroffen dat u bekeerd was tot het Christendom. Midden augustus 2020 ging u voor het eerst naar de protestantse kerk in Spa. Sindsdien woonde u –behalve wanneer u moest werken- de vieringen van deze kerk wekelijks bij.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort uitgereikt op 15 september 2017 en geldig tot 15 september 2022, uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), een kopie van uw mellikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, een kopie van een huurcontract opgemaakt op 15/06/1392 (6 september 2013) en dat loopt tot 15/06/1393 (6 september 2014), een kopie van een eigendomsakte d.d. 15/07/1385 (7 oktober 2006) en een kopie van een ziekteboekje van uw werkgever in Iran waarmee u uw verblijf in Ahwaz en uw werk voor Foulad Khouzestan Steel company wil aantonen, WhatsAppberichten van uw buurman in Iran die u contacteerde inzake een brand in uw woning, foto's van de brandschade in uw woning, een kopie van een huurcontract voor een appartement in Karaj dat loopt van 13/05/1399 (4 augustus 2020) tot 13/05/1400 (4 augustus 2021), dat afgesloten werd door uw echtgenote en waarmee u wil aantonen dat uw gezin zich regelmatig verplaatst in Iran, een kopie van een volmacht geregistreerd op 01/06/1399 (22 augustus 2020) waarmee u wil aantonen dat uw echtgenote in 1399 een woning in Parand heeft gekocht, een kopie van een attest van de 'église Protestante Unie de Belgique' waarin staat dat u sinds midden augustus 2020 regelmatig hun diensten bijwoont, foto's van een viering en christelijke activiteiten in de protestantse kerk in Spa en uw doopattest waarin staat dat u op 23 mei 2021 gedoopt werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst is het merkwaardig dat u geen enkel (begin van) bewijs kon neerleggen –zelfs geen foto (CGVS 1, p19) van het feit dat u zowel in 1397 als in 1398 mensen in het door overstroming getroffen gebied in de omgeving van Ahwaz zou geholpen hebben (CGVS 1, p14-15 + p19 & CGVS 2, p17). U verklaarde nochtans dat jullie geld inzamelden voor de getroffen bevolking en dat er bijgevolg heel veel geldtransfers zijn geweest (CGVS 1, p14 & CGVS 2 p17-18) waardoor er toch ergens verwacht zou kunnen worden dat er iemand de reden van de transfer vermeld heeft in zijn overschrijving of dat u minstens zou kunnen aantonen dat er in de periode van de overstroming plots veel meer geldtransfers waren dan in andere periodes.

Voorts is het eveneens merkwaardig dat de Iraanse autoriteiten u, louter omwille van uw humanitaire hulp tijdens een overstroming – waar er volgens uw verklaring heel veel mensen meehielpen (CGVS 1, p16) - zouden linken aan de oppositiepartij Al Ahwazyeh (CGVS 1, p12). U heeft immers geenszins het profiel van tegenstander van het Iraanse regime. Zo is uw vader weliswaar een Arabier maar spreekt uzelf geen Arabisch (DVZ-vragenlijst; vraag 6e & CGVS 1, p3). Uw broer heeft jarenlang gewerkt voor de Sepah (korps van revolutiewachters) (CGVS 1, p5) en uzelf was reeds meer dan 20 jaar werkzaam voor een bedrijf van de sepah (CGVS 1, p4) – waarbij het algemeen geweten is dat werknemers voor dergelijke bedrijven zwaar gescreend worden op hun achtergrond en ideologie. Daarenboven verklaarde u zelfs dat u een jaar voor uw beweerde problemen nog had samengewerkt met herasat door hen in te lichten over een spionagekwesitie in het bedrijf (CGVS 1, p11). Voorts komt ook uw echtgenote uit een familie van martelaren. Zo werd een broer van uw echtgenote in de oorlog met Irak gedood en haar andere broer sneuvelde in Syrië. Tijdens de herdenking van het overlijden van haar moeder waren zelfs leden van de sepah hierbij aanwezig (CGVS 1, p5 + CGVS 2, p9).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige informatie over de eventuele problemen die uw collega's en de andere leden van uw groep waarmee u hulp verleende gekend (zouden) hebben. Zo kon u vooreerst niet met zekerheid zeggen of uw vriend K. (...) in de eerste maand van 1398 eveneens door de Iraanse autoriteiten werd meegenomen voor ondervraging (CGVS 1, p16 + CGVS 2, p6). Aangezien u K. (...) omschreef als een vriend waarmee u zelfs vanuit België nog contact hebt (CGVS 1, p6-7 + CGVS 2, p4) én u bovendien verklaarde dat jullie enkele dagen na de arrestatie nog met jullie collega's praatten over dit incident (CGVS 1 p18) kan op z'n minst verwacht worden dat u weet of K. (...) net als u meegenomen werd voor ondervraging. Bovendien kon u ook geenszins vertellen of er andere mensen uit uw groep na de bewuste ondervraging nog verdere problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u dit niet durfde te vragen aan andere groepsleden omdat u schrik had dat er spionnen zouden tussen zitten kan niet worden weerhouden (CGVS 2, p18). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u met uw groepsleden wel nog durfde praten over jullie eerste arrestatie. Voorts blijkt dat u vanuit België nog contact hebt met uw collega O. R. A. (...), die u op de hoogte bracht

van het feit dat de brand in uw woning werd aangestoken door de Iraanse autoriteiten (CGVS 1, p7-8). Voorgaande vaststellingen maken het niet aannemelijk dat u niet op een al dan niet discrete wijze zou kunnen polsen naar eventuele problemen van groepsgenoten. Ook over uw eigen lot kon u bitter weinig vertellen. Zo wist u niet of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt noch kon u met zekerheid zeggen of u reeds veroordeeld bent bij verstek. Noch u noch uw familieleden namen een advocaat onder de arm om meer te weten te komen over uw zaak (CGVS 2, p17). Dat uw echtgenote en haar broer bang zouden zijn dit te doen (CGVS 2, p17) kan bezwaarlijk uw nalaten enige stappen te ondernemen om te achterhalen of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt en of u eventueel veroordeeld bent door de Iraanse autoriteiten vergoelijken. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenaken dat uw familie niet op een vaste plek woont in Karaj, dat zij regelmatig moeten verhuizen zodat niemand op de hoogte zou zijn van hun locatie. U kadert deze verklaringen in de problemen die u in Iran zou gekend hebben (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Het is echter erg merkwaardig dat uw echtgenote op 1/06/1399 (22/08/2020) een woning in Parand zou gekocht hebben, waar zij twee of drie maanden zou gewoond hebben (CGVS 2, p3 + doc 9b). Immers, er kan verwacht worden dat indien uw echtgenote daadwerkelijk onder de radar van de Iraanse autoriteiten zou willen blijven, zij geen woning zou aanschaffen om er een tijdlang in te verblijven. Uw verklaring, namelijk dat Parand zeer afgelegen ligt is overigens eveneens erg twijfelachtig (CGVS 2, p3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat Parand slechts 35 km van Teheran ligt en de Islamic Azad University tevens in Parand gelegen is. Parand herbergt personeel van de Imam Khomeiny luchthaven en er is bijgevolg ook een rechtstreekse verbinding naar de luchthaven.

Bovendien kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw echtgenote na uw vertrek zou verhoord zijn omwille van uw problemen. U verklaarde immers dat de agenten haar tijdens haar ondervraging zouden gezegd hebben dat u bekeerd zou zijn tot het Christendom en dat zij uw bijbel zouden aangetroffen hebben in uw woning (CGVS 1, p18 & CGVS 2, p9 + CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). U kon echter uw christelijke activiteiten in Iran, en bij uitbreiding het bezit van een bijbel, niet aannemelijk maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo valt het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u op 20 november 2019 bij de DVZ verklaarde u dat u sjiitische moslim was (VZ-vragenlijst; vraag 9) terwijl u tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde dat u zich sinds ongeveer midden 1394 (2015-2016) bekeerde tot het Christendom (CGVS 2, p16).

Voorts verklaarde u dat u in contact kwam met het Christendom dankzij een collega van u, B. G. (...) (CGVS 2, p12). Het is echter weinig waarschijnlijk dat B. G. (...) u, gezien de Iraanse context waar proselitisme ernstig bestraft kan worden, in de refter van een staatsbedrijf gecontroleerd door de sepah waar bovendien de herasat zeer actief is en waar naar eigen zeggen redelijk veel mensen aanwezig waren zou verteld hebben dat hij een bekeerd Christen was en hij u daar tevens zou gepredikt hebben (CGVS 1, p4 +CGVS 2, p12-13). Evenmin kon u het profiel van B. G. (...) als bekeerde christen aannemelijk maken. U wist immers maar bitter weinig te vertellen over B. G.'s (...) bekering. Zo wist u niet waar B. G. (...) zijn informatie over het Christendom haalde en vroeg u hem dit nooit. Voorst wist u niet hoe B. G. (...) in aanraking was gekomen met het Christendom, wanneer of waarom B. G. (...) zich bekeerd had en wist u niet zeker of hij al dan niet gedoopt was (CGVS 2, p15-16). Dat u aan B. G. (...) voorgaande zaken zou gevraagd hebben maar hij u er nooit een antwoord op gaf, houdt geen steek (CGVS 2, p16-17). Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat B. G. (...) u uit eigen beweging zou gepredikt hebben, u christelijke films en stukken uit de bijbel overhandigde en hij u uitnodigde tot zijn huiskerk (CGVS 2, p12-14) waardoor geenszins kan ingezien worden waarom iemand die u zou willen helpen bekeren enig voorbehouden zou hebben om zijn eigen bekeringsproces uit de doeken te doen. Bovendien verklaarde u initieel dat B. G. (...) drie à vier bijbels thuis had staan waarvan hij u er één gaf. U kon echter aanvankelijk niet vertellen hoe B. G. (...) aan deze bijbels kwam (CGVS 2, p16). Gevraagd of u ooit aan B. G. (...) vroeg hoe hij die bijbels had bekomen, verklaarde u plotseling dat hij deze van vrienden zou hebben gekregen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd naar de herkomst van de bijbel die B. G. (...) aan u gegeven had. Dit is echter geen verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid gezien deze vraag wel degelijk werd gesteld en u erop antwoorde (CGVS 2, p17). Bovenstaande vaststellingen maken het door u beweerde profiel van B. G. (...) als bekeerde christen niet aannemelijk. Bij gevolg kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw bewering dat hij als christen u de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben.

Uw incoherente en lacunaire verklaringen over de arrestatie van B. G. (...) in de zomer van 1396 bevestigen enkel maar bovenstaande vaststelling. Zo verklaarde u initieel dat B. G. (...) u na zijn vrijlating vertelde dat hij aangehouden was omwille van het promoten van het christendom om nadien te verklaren dat B. G. (...) u nooit de reden meegedeeld heeft waarom hij gearresteerd werd (CGVS 2, p14). Hierbij aansluitend komt het overigens uiterst bevreemdend over dat u B. G. (...) nooit vroeg naar de reden van zijn arrestatie, naar eigen zeggen omdat dergelijke zaken in Iran niet worden besproken, er in Iran een politionele sfeer hangt en hij er niet wou over praten. U vroeg hem evenmin waar en hoe lang hij van zijn vrijheid werd benomen (CGVS 2, p15). Dat u voorgaande zaken niet probeerde te achterhalen, terwijl u na zijn vrijlating wel opnieuw deelnam aan vieringen van zijn huiskerk, is weinig ernstig. Immers, er kan verwacht worden dat u uw eigen risico op vervolging of arrestatie omwille van uw huiskerkbezoeken zo goed mogelijk zou proberen in te schatten en u bijgevolg dergelijke vragen wel degelijk gesteld zou hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds op 6 november 2019 om internationale bescherming verzocht, u pas midden augustus 2020 voor het eerst een kerk bezocht in België (CGVS 2, p10-11); dit terwijl u zich luidens uw verklaringen reeds van midden 1394 (2015-2016) een Christen voelde in Iran (CGVS 2, p16).

Uw verklaring voor uw laattijdig kerkbezoek, namelijk dat u niet eerder naar de kerk kon gaan omwille van de coronamaatregelen (CGVS 2, p11) houdt bovendien geen steek aangezien de Belgische regering omwille van de coronapandemie pas op 13 maart 2020 beperkende maatregelen oplegde inzake het publiek bijwonen van vieringen. Dat u voorts nog aangaf dat het niet gemakkelijk was om een protestantse kerk te vinden waar er Perzisch-talige tolken waren (CGVS 2, p11), kan evenmin uw laattijdige kerkbezoeken in België verklaren. Immers, u verrichte na uw aankomst in België nooit enig opzoekingswerk om te kijken waar u kerken zou kunnen bezoeken (CGVS 2, p12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en het door u neergelegde attest (CGVS 2, p10-11 & doc 7) dat u sinds midden augustus 2020 naar de protestantse kerk van Spa gaat –waar er een Perzisch-talige tolk aanwezig is- en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat deze kerk slechts op 5 kilometer afstand van uw opvangcentrum gelegen is.

Het feit dat u een doopattest (doc 10) heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennismaking met het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving en kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme. U had bovendien geen concrete indicaties dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw christelijke activiteiten in België (CGVS 2, p19).

Waar u tot slot verklaarde dat u in 1368 (1989-1990) in Ahwaz gearresteerd werd door het Ettelaat van de Sepah omdat u een prostitué meegenomen had naar huis, dient er opgemerkt te worden dat deze feiten zich te ver in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u stichtte nadien nog een gezin in Iran en bleef er werken en wonen tot aan uw vertrek op 30 oktober 2019. Bovendien gaf u zelf aan dat deze feiten geen reden waren voor uw vertrek uit Iran (CGVS 2, p9-10).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen.

De kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, uw shenasnameh, de kopie van uw mellikaart en uw rijbewijs tonen u identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan wordt getwijfeld. De kopie van een huurcontract, de kopie van een eigendomsakte en de kopie van een ziekteboekje van uw werkgever in Iran tonen aan dat u in Ahwaz gewoond heeft en voor een staalbedrijf heeft gewerkt in Khuzestan en zijn zaken die evenmin in deze beslissing in twijfel worden getrokken. De kopie van een huurcontract voor een appartement in Karaj en de kopie van volmacht tonen aan dat uw echtgenote een woning huurde en een woning kocht, niets meer en niets minder. De whatsappberichten van uw buurman in Iran en de foto's van de brandschade in uw woning hebben enkel bewijswaarde indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De kopie van een attest van de 'église

Protestante Unie de Belgique' en foto's van christelijke activiteiten in België tonen tot slot aan dat u christelijke activiteiten heeft in België maar tonen –zoals hierboven uiteengezet- allerm minst aan dat deze kaderen in een geloofwaardige bekering tot het Christendom.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook meent zij dat er sprake is van "een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden" en "een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten". Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij een terugkeer naar Iran vreest omwille van haar problemen met de Iraanse autoriteiten die haar ervan beschuldigden lid te zijn van de oppositiepartij Al Ahwazyeh (notities CGVS d.d. 10/06/2021, p. 12 en 16). Men dwong haar een verklaring te ondertekenen waarin zij bekende lid te zijn van de partij en vervolgens vroeg men haar met hen mee te werken en voor hen te spioneren (notities CGVS d.d. 10/06/2021, p. 12 en 16-17). Nadien werd zij vrijgelaten en besloot zij het land te ontvluchten (notities CGVS d.d. 10/06/2021, p. 17). Tevens stelt zij dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering tot het christendom, nu zij dit duidelijk maakten tijdens de ondervraging van haar echtgenote na haar vertrek (notities CGVS d.d. 10/06/2021, p. 18).

2.2.4. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

In het bijzonder wijst verwerende partij erop dat (A) verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs kon neerleggen van het feit dat zij zowel in 1397 als in 1398 mensen in het door overstroming getroffen gebied in de omgeving van Ahwaz zou geholpen hebben; (B) het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten haar, louter omwille van haar humanitaire hulp tijdens een overstroming zouden linken aan de oppositiepartij Al Ahwaziyeh, nu verzoekende partij immers geenszins het profiel heeft van een tegenstander van het Iraanse regime; (C) zij gebrekkige informatie heeft over de eventuele problemen die haar collega's en de andere leden van haar groep waarmee zij hulp verleende gekend (zouden) hebben en zij ook over haar eigen lot bitter weinig kon vertellen; (D) in het licht van haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar familie niet op een vaste plek woont in Karaj, dat zij regelmatig moeten verhuizen zodat niemand op de hoogte zou zijn van hun locatie, het erg merkwaardig is dat haar echtgenote op 1/06/1399 (22/08/2020) een woning in Parand zou gekocht hebben, waar zij twee of drie maanden zou gewoond hebben, nu verwacht kan worden dat indien haar echtgenote daadwerkelijk onder de radar van de Iraanse autoriteiten zou willen blijven, zij geen woning zou aanschaffen om er een tijdlang in te verblijven; en (E) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat haar echtgenote na haar vertrek zou verhoord zou zijn omwille van haar problemen, nu verzoekende partij verklaarde dat de agenten haar tijdens haar ondervraging zouden gezegd hebben dat zij bekeerd zou zijn tot het christendom en dat zij haar bijbel zouden aangetroffen hebben in haar woning, doch zij haar christelijke activiteiten in Iran, en bij uitbreiding het bezit van een bijbel, niet aannemelijk maakt en dit aangezien (i) zij op 20 november 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij een sjiitische moslim was, (ii) zij verklaarde dat zij in contact kwam met het christendom dankzij een collega van haar, B. G., doch het weinig waarschijnlijk is dat B. G. haar, gezien de Iraanse context waar proselitisme ernstig bestraft kan worden, in de refter van een staatsbedrijf gecontroleerd door de *sepah* waar bovendien de *herasat* zeer actief is en waar naar eigen zeggen redelijk veel mensen aanwezig waren zou verteld hebben dat hij een bekeerd christen was en dat hij haar daar tevens zou gepredikt hebben, en zij voorts weinig kon vertellen over de bekering van B. G., en (iii) zij incoherente en lacunaire verklaringen aflegt over de arrestatie van B. G. in de zomer van 1396.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Vooreerst voert verzoekende partij aan dat bij de analyse van haar verklaringen onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische toestand. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij een psychologisch attest van 6 augustus 2020 waaruit blijkt dat zij kampt met psychische problemen (bijlage 3 van het verzoekschrift). Haar psychische toestand kan tegenstrijdigheden in haar relaas verklaren, aldus verzoekende partij, waarbij zij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een nieuw psychologisch attest neer van 1 maart 2022.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het psychologisch attest van 6 augustus 2020 weliswaar blijkt dat verzoekende partij psychologisch wordt opgevolgd en kampt met psychische problemen, doch blijkt uit dit stuk op geen enkele wijze dat zij omwille van haar psychische problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zij het overigens bemerkt dat dit attest dateert van ongeveer een jaar voor haar persoonlijke onderhouden, die plaatsvonden op respectievelijk 10 juni 2021 en 31 augustus 2021, en dat noch verzoekende partij noch haar raadsman tijdens de persoonlijke onderhouden enig gewag maakten van het feit dat haar psychische toestand haar zou verhinderen op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure en het onmogelijk zou maken voor haar een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Evenmin blijkt zulks op enerlei wijze uit het verloop van beide persoonlijke onderhouden.

In het attest van 1 maart 2022 wordt enkel vermeld dat verzoekende partij psychologisch werd begeleid tussen mei en september 2020, en dit tot haar psychische toestand op beduidende wijze verbeterd was, dat zij in februari 2022 de behandeling hervatte ingevolge een verslechterde psychische toestand als gevolg van de negatieve beslissing van verwerende partij en dat zij zelf aangeeft slaapproblemen te hebben, dwanggedachten die haar humeur zwaar beïnvloeden en donkere gedachten. Nergens uit dit attest blijkt dat zij niet in staat mag worden geacht de asielprocedure op een correcte wijze te doorlopen en in de onmogelijkheid zou zijn haar relaas op een plausibele en coherente wijze naar voor te brengen.

Wat betreft nog haar verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bemerkt de Raad dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad onderstreept dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld.

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat uit de lezing van het verzoekschrift weliswaar blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, doch dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nooit gezegd heeft dat haar problemen met de Iraanse autoriteiten te wijten zijn aan haar hulpverlening bij de overstromingen en dat alles daarentegen te maken heeft met haar connecties, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat toen zij bij haar arrestatie in *mordad* 1398 ontkende lid te zijn van de oppositiepartij Al Ahwaziyeh, haar ondervragers haar confronteerden met het feit dat zij vaak naar Arabische dorpen ging en met haar arrestatie tijdens de overstroming van *faravardin* 1398 (notities CGVS d.d.10/06/2021, p. 12). Derhalve blijkt uit haar eigen verklaringen dat de beschuldigingen dat zij lid zou zijn van deze partij wel degelijk gebaseerd zijn op haar aanwezigheid tijdens de hulpverlening bij de overstromingen. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het merkwaardig is dat men haar omwille van deze humanitaire hulp tijdens een overstroming, waar er heel veel mensen meehielpen, zouden linken aan de oppositiepartij Al Ahwaziyeh. De Raad benadrukt te dezen tevens de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat zij geenszins het profiel heeft van tegenstander van het Iraanse regime, waardoor het des te eigenaardiger overkomt dat de Iraanse autoriteiten haar louter omwille van haar humanitaire hulp tijdens een overstroming zouden linken aan de Al Ahwaziyeh partij. Verwerende partij wijst dienaangaande immers op het volgende: *“Zo is uw vader weliswaar een Arabier maar spreekt uzelf geen Arabisch (DVZ-vragenlijst; vraag 6e & CGVS 1, p3). Uw broer heeft jarenlang gewerkt voor de Sepah (korps van revolutiewachters) (CGVS 1, p5) en uzelf was reeds meer dan 20 jaar werkzaam voor een bedrijf van de sepah (CGVS 1, p4) – waarbij het algemeen geweten is dat werknemers voor dergelijke bedrijven zwaar gescreend worden op hun achtergrond en ideologie. Daarenboven verklaarde u zelfs dat u een jaar voor uw beweerde problemen nog had samengewerkt met herasat door hen in te lichten over een spionagekwesitie in het bedrijf (CGVS 1, p11). Voorts komt ook uw echtgenote uit een familie van martelaren. Zo werd een broer van uw echtgenote in de oorlog met Irak gedood en haar andere broer sneuvelde in Syrië. Tijdens de herdenking van het overlijden van haar moeder waren zelfs leden van de sepah hierbij aanwezig (CGVS 1, p5 + CGVS 2, p9).”* Deze verschillende vaststellingen samen gelezen, maken het des te onwaarschijnlijker dat men haar plots het profiel van politiek tegenstander zou toeschrijven. Verzoekende partij komt desbetreffend niet verder dan losse opmerkingen – zij stelt dat de screening naar de achtergrond en ideologie van werknemers bij bedrijven van de *sepah* niet zo uitgebreid is als verwerende partij beweert, dat zij samenwerkte met de interne veiligheidsdienst van het bedrijf, die ook ‘herasat’ wordt genoemd, en niet met de inlichtingendienst van Herasat, en dat voorts de argumenten dat haar broer meer dan dertig jaar geleden voor de *sepah* werkte en dat bepaalde leden van de familie van haar echtgenote als martelaren worden beschouwd irrelevant zijn – zonder evenwel de vaststelling dat zij geenszins het profiel van tegenstander van het Iraans regime heeft afdoende en concreet in een ander daglicht te stellen.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij door louter te herhalen dat zij geen bewijzen heeft van het feit dat zij zowel in 1397 als in 1398 mensen in het door overstroming getroffen gebied in de omgeving van Ahwaz zou geholpen hebben en te verwijzen naar de door haar tijdens haar persoonlijke onderhoud aangehaalde vergoelijkingsen voor het ontbreken van enig begin van bewijs, op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk doet aan de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaarde dat zij geld inzamelde voor de getroffen bevolking en dat er bijgevolg heel veel geldtransfers zijn geweest, waardoor verwacht zou kunnen worden dat er iemand de reden van de transfer vermeld heeft in zijn overschrijving of dat verzoekende partij minstens zou kunnen aantonen dat er in de periode van de overstroming plots veel meer geldtransfers waren dan in andere periodes.

Waar verwerende partij wijst op haar gebrekkige informatie over de eventuele problemen die haar collega's en andere leden van haar groep waarmee zij hulp verleende gekend (zouden) hebben, betoogt verzoekende partij dat deze personen niets te maken hebben met haar problemen met de Iraanse autoriteiten en herhaalt zij nogmaals dat haar problemen met de Iraanse autoriteiten niets te maken hebben met de hulpverlening tijdens de overstroming doch wel alles te maken hebben met haar

connecties. De Raad benadrukt evenwel dat hierboven reeds werd opgemerkt dat het, gelet op haar eerdere verklaringen tijdens haar persoonlijke onderhouden, niet ernstig is dat verzoekende partij thans voorhoudt dat haar problemen met de Iraanse autoriteiten niets te maken zouden hebben met de hulpverlening tijdens de overstroming. Er kan dan ook wel degelijk van verzoekende partij worden verwacht dat zij zou trachten achterhalen of er andere mensen uit haar groep waarmee zij hulp verleende nog verdere problemen gekend hadden met de Iraanse autoriteiten. Dat verzoekende partij zulks echter heeft nagelaten, zoals omstandig wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, ondergraaft dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij door het benadrukken van de informatie die zij kon geven over de problemen die zich nog na haar vertrek zouden hebben voorgedaan, in het bijzonder het bezoek van de Iraanse autoriteiten aan haar echtgenote, het incident waarbij haar woning in brand werd gestoken en de verplaatsingen van haar gezin in Iran, op geen enkele wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt waaruit blijkt dat zij slechts gebrekkige informatie heeft over eventuele problemen die haar collega's en de andere leden van haar groep waarmee zij hulp verleende gekend (zouden) hebben en tevens over haar eigen lot. Dat zij bepaalde informatie wel kon geven, doet immers geen afbreuk aan deze in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes.

Waar verzoekende partij het betreurt dat verwerende partij stelt dat haar verklaring dat zij niet durfde vragen aan andere groepsleden waarmee zij hulp verleende of deze verdere problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten omdat zij schrik had dat er spionnen tussen zitten niet geloofwaardig is, zonder te zeggen waarom, wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze uitleg niet kan weerhouden worden omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij met haar groepsleden wel nog durfde praten over hun eerste arrestatie en dat zij voorts vanuit België nog contact heeft met haar collega O. R. A., die haar op de hoogte bracht van het feit dat de brand in haar woning werd aangestoken door de Iraanse autoriteiten. Door verwerende partij wordt tevens terecht geconcludeerd dat verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat zij niet op een al dan niet discrete wijze zou kunnen polsen naar eventuele problemen van groepsleden.

Wat betreft verder de opmerking van verzoekende partij dat haar gezin gedwongen was om voortdurend te verhuizen en dat het dan ook onvoorzichtig zou zijn om haar echtgenote informatie te laten inwinnen over een mogelijke veroordeling, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds op goede gronden wordt gesteld dat haar uitleg dat haar echtgenote en haar broer bang zouden zijn om informatie in te winnen over haar zaak bezwaarlijk het nalaten van verzoekende partij enige stappen te ondernemen om te achterhalen of er een gerechtelijke procedure tegen haar loopt en of zij eventueel veroordeeld is door de Iraanse autoriteiten, eventueel met de hulp van een advocaat, kan vergoelijken.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing aangaande de verklaring van verzoekende partij dat haar familie niet op een vaste plek woont in Karaj en dat zij regelmatig moeten verhuizen zodat niemand op de hoogte zou zijn van hun locatie het merkwaardig acht dat haar echtgenote op 1/06/1399 (22/08/2020) een woning in Parand zou gekocht hebben, waar zij twee of drie maanden zou gewoond hebben, stelt verzoekende partij dat de aankoop van het huis bij volmacht werd gedaan, dat haar echtgenote nog niet over een eigendomsbewijs beschikte dat naar behoren bij de autoriteiten was geregistreerd en dat het huis vervolgens werd doorverkocht. Tevens onderstreept zij dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij suggereert, Parand een afgelegen stad is op meer dan een uur rijden van Teheran. Ter staving van haar betoog voegt zij een kaart van Google Maps als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 5). De Raad meent evenwel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht motiveert dat er verwacht kan worden dat indien haar echtgenote daadwerkelijk onder de radar van de Iraanse autoriteiten zou willen blijven, zij geen woning zou aanschaffen om er een tijdlang te verblijven. Dat het eigendomsbewijs niet geregistreerd werd bij de autoriteiten en dat de woning nadien werd doorverkocht, doet hieraan geen enkele afbreuk. Ook dient verwerende partij te worden bijgetreden in de motivering dat de verklaring van verzoekende partij dat Parand zeer afgelegen ligt zeer twijfelachtig is, nu de stad zich op een relatief korte afstand van de stad Teheran bevindt, de Islamic Azad University tevens in Parand gelegen is en Parand voorts personeel herbergt van de Imam Khomeiny luchthaven en er bijgevolg ook een rechtstreekse verbinding is naar de luchthaven (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3). Het loutere feit dat het een uur rijden zou zijn van (het centrum van) Teheran naar Parand, volstaat niet om een ander licht te werpen op deze informatie en toont op zich niet aan dat Parand een 'zeer afgelegen' stad zou zijn zoals verzoekende partij tracht voor te houden.

Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde dat zij geboren is als een sjiitische moslim, maar dat zij zichzelf nu als christen beschouwt en dat de interpretatie

door verwerende partij abusief is nu zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaarde dat zij van godsdienst was veranderd, merkt de Raad evenwel dat het wel degelijk afbreuk doet aan haar bewering een overtuigd christen te zijn dat zij bij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 november 2019 op de vraag welke religie zij heeft zonder meer verklaarde sjiitisch moslim te zijn (verklaring DVZ d.d. 20/11/2019, vraag 9). Indien zij zich werkelijk reeds in Iran bekeerde tot het christendom, zoals zij voorhoudt, is het niet ernstig dat zij op de vraag naar haar religie haar oude religie zou opnoemen. Evenmin blijkt uit de neerslag van haar verklaringen dat zij haar verklaring nuanceerde en aangaf thans christen te zijn. Het gegeven dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 oktober 2020 aangaf in Iran bekeerd te zijn tot het christendom (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5) doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Voorts volstaat de uitleg van verzoekende partij dat zij en B. G. alleen zaten toen deze haar in de refter vertelde over zijn bekering, dat er veel lawaai was en dat noch de *sepah* noch de *herasat* aanwezig zijn tijdens de lunchpauze van het personeel niet om afbreuk te doen aan de motivering van verwerende partij dat het weinig waarschijnlijk is dat B. G. haar, gezien de Iraanse context waar proselitisme ernstig bestraft kan worden, in de refter van een staatsbedrijf gecontroleerd door de *sepah* waar bovendien de *herasat* zeer actief is en waar naar eigen zeggen redelijk veel mensen aanwezig waren, zou verteld hebben dat hij een bekeerd christen was en dat hij haar daar tevens zou gepredikt hebben. Uit de door verzoekende partij omschreven omstandigheden blijkt duidelijk dat het allerminst uitgesloten was dat iemand zou opvangen waarover zij spraken, waardoor niet ingezien kan worden waarom B. G. dergelijk risico zou nemen.

Waar verzoekende partij verder verwijst naar een rapport van OSAR waaruit moet blijken dat bekeringen in Iran gevoelige kwesties betreffen, dit om te verklaren waarom zij niet meer informatie had over de bekering van B. G., duidt de Raad erop dat in dit verband reeds in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat B. G. haar uit eigen beweging zou gepredikt hebben, haar christelijke films en stukken uit de bijbel overhandigde en hij haar uitnodigde tot zijn huiskerk en dat dan ook geenszins kan ingezien worden waarom iemand die haar zou willen helpen bekeren enig voorbehouden zou hebben om zijn eigen bekeringsproces uit de doeken te doen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die moet aantonen dat bekeringen in Iran gevoelige kwesties betreffen, volstaat allerminst om hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij meent verder dat haar verklaringen over de wijze waarop B. G. de bijbels had verkregen geenszins tegenstrijdig zijn, doch dat zij de vraag niet had begrepen. De Raad merkt evenwel dat er in de bestreden beslissing reeds op wordt gewezen dat haar bewering toen zij geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd naar de herkomst van de bijbel die B. G. aan haar had gegeven geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheid, aangezien deze vraag wel degelijk werd gesteld en zij erop antwoordde. Het louter opnieuw beweren dat zij de vraag niet begrepen zou hebben, biedt dan ook evenmin soelaas.

Verder werpt verzoekende partij met de loutere bemerking dat zij slechts vermoedde dat B. G. gearresteerd werd wegens zijn religieuze bekering, dat dit haar nooit duidelijk is verteld en dat zij geen vragen meer stelde aan B. G. over zijn arrestatie om niet nog meer problemen te krijgen, geen ander licht op de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en lacunes in haar verklaringen over de arrestaties van B. G. in de zomer van 1396. De Raad onderstreept vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat B. D. haar na zijn vrijlating vertelde dat hij aangehouden was omwille van het promoten van het christendom (*"In het begin wisten wij niet waarom hij aangehouden was maar nadien vertelde hij ons dat het omwille van het promoten van het christendom was dat hij was aangehouden"* (notities CGVS d.d. 31/08/2021, p. 14)). Dat zij kort daarna stelt dat B. D. nooit zelf de reden heeft verteld van zijn arrestatie en dat zij zelf tot de conclusie kwam dat B. D. gearresteerd werd omwille van het promoten van het christendom (notities CGVS d.d. 31/08/2021, p. 14), staat dan ook haaks op haar eerdere verklaring. Het louter herhalen van één versie van haar tegenstrijdige verklaringen is niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verwerende partij in dit verband tevens terecht opmerkt dat het uiterst bevreemdend overkomt dat zij B. G. nooit gevraagd zou hebben naar de reden van zijn arrestatie, noch waar en hoe lang hij van zijn vrijheid werd benomen, terwijl zij na zijn vrijlating nochtans wel opnieuw deelnam aan vieringen van zijn huiskerk. Haar uitleg dat zij geen verdere vragen meer stelde aan B. G. om niet nog meer problemen te krijgen, is dan ook niet ernstig.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij *"gedetailleerde en eerlijke informatie (heeft) verstrekt over zijn eigen religieuze bekering"* en dat dit relevanter is, duidt de Raad er evenwel op dat de vaststelling dat

verzoekende partij er niet in slaagt te overtuigen wat betreft de wijze waarop zij in contact kwam met het christendom in Iran op fundamentele wijze de door haar beweerde bekering in Iran ondergraaft. Dat zij, naar eigen zeggen, wel informatie kon geven over haar eigen religieuze bekering, meer bepaald over haar beweegredenen om zich te bekeren en haar huiskerkbezoeken in Iran, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

2.2.7. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat haar familie momenteel het land heeft verlaten en zich thans in Turkije bevindt, ter staving waarvan zij als bijlage bij haar verzoekschrift de verblijfsvergunning van haar gezin in Turkije voegt (bijlage 4), wijst de Raad erop dat deze stukken hoogstens aantonen dat haar familieleden zich in Turkije bevinden, doch op geen enkele wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten aantonen.

2.2.8. Ten slotte meent de Raad nog dat verwerende partij terecht het volgende motiveert: *“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen.*

De kopie van de eerste twee pagina’s van uw paspoort, uw shenasnameh, de kopie van uw mellikaart en uw rijbewijs tonen u identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan wordt getwijfeld. De kopie van een huurcontract, de kopie van een eigendomsakte en de kopie van een ziekteboekje van uw werkgever in Iran tonen aan dat u in Ahwaz gewoond heeft en voor een staalbedrijf heeft gewerkt in Khuzestan en zijn zaken die evenmin in deze beslissing in twijfel worden getrokken. De kopie van een huurcontract voor een appartement in Karaj en de kopie van volmacht tonen aan dat uw echtgenote een woning huurde en een woning kocht, niets meer en niets minder. De whatsappberichten van uw buurman in Iran en de foto’s van de brandschade in uw woning hebben enkel bewijswaarde indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De kopie van een attest van de ‘église Protestante Unie de Belgique’ en foto’s van christelijke activiteiten in België tonen tot slot aan dat u christelijke activiteiten heeft in België maar tonen –zoals hierboven uiteengezet- allerm minst aan dat deze kaderen in een geloofwaardige bekering tot het Christendom.”

Wat betreft de whatsappberichten van haar buurman in Iran en de foto's van de brandschade in haar woning, voegt de Raad volledigheidshalve nog toe dat aan dergelijke stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld op de foto's of van wat wordt geschreven in de whatsappgesprekken.

Gelet op bovenstaande uitgebreide motivering, kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte documenten en haar documenten zonder meer zou hebben afgewezen louter omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht concludeert dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten, noch aan haar beweerde bekering tot het christendom in Iran.

2.2.10. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar religieuze activiteiten in België benadrukt en desbetreffend een attest van de protestantse kerk van Spa d.d. 5 februari 2022 bijbrengt (bijlage 6 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat in verband met de religieuze activiteiten van verzoekende partij in België in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds op 6 november 2019 om internationale bescherming verzocht, u pas midden augustus 2020 voor het eerst een kerk bezocht in België (CGVS 2, p10-11); dit terwijl u zich luidens uw verklaringen reeds van midden 1394 (2015-2016) een Christen voelde in Iran (CGVS 2, p16).*

Uw verklaring voor uw laattijdig kerkbezoek, namelijk dat u niet eerder naar de kerk kon gaan omwille van de coronamaatregelen (CGVS 2, p11) houdt bovendien geen steek aangezien de Belgische regering omwille van de coronapandemie pas op 13 maart 2020 beperkende maatregelen oplegde inzake het publiek bijwonen van vieringen. Dat u voorts nog aangaf dat het niet gemakkelijk was om een protestantse kerk te vinden waar er Perzisch-talige tolken waren (CGVS 2, p11), kan evenmin uw laattijdige kerkbezoeken in België verklaren. Immers, u verrichte na uw aankomst in België nooit enig opzoekingwerk

om te kijken waar u kerken zou kunnen bezoeken (CGVS 2, p12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en het door u neergelegde attest (CGVS 2, p10-11 & doc 7) dat u sinds midden augustus 2020 naar de protestantse kerk van Spa gaat –waar er een Perzisch-talige tolk aanwezig is- en blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat deze kerk slechts op 5 kilometer afstand van uw opvangcentrum gelegen is.

Het feit dat u een doopattest (doc 10) heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennismaking met het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving en kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme. U had bovendien geen concrete indicaties dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw christelijke activiteiten in België (CGVS 2, p19).”

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen. Immers beperkt zij zich ook desbetreffend grotendeels tot het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel voormelde pertinente vaststellingen afdoende en concreet te weerleggen dan wel te verklaren. Het louter opnieuw bijbrengen van een attest van de protestantse kerk van Spa d.d. 5 februari 2022 waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij er naar de kerk gaat, werpt evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij ook hier verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat dit betrekking heeft op een individueel geval en geen bindende precedentswaarde heeft. De Raad benadrukt opnieuw dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat haar geen vragen gesteld werden over het christendom als zodanig en dat zij dan ook de kans niet heeft gekregen om haar kennis aan te tonen, wijst de Raad erop dat een eventuele goede kennis over het christendom op zich niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. De Raad onderstreept dat verwerende partij op grond van bovenvermelde vaststellingen terecht tot de conclusie komt dat geen sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en dat een eventuele goede kennis van het christendom hieraan geen afbreuk zou doen.

Wat betreft ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij dat, zelfs indien de Iraanse autoriteiten thans niet op de hoogte zijn van haar bekering, van haar niet kan worden verwacht dat zij ophoudt christen te zijn en naar de kerk te gaan om vervolging door de Iraanse autoriteiten te voorkomen, duidt de Raad erop dat hierboven omstandig werd vastgesteld dat *in casu* geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran, noch aan de oprechtheid van haar religieuze activiteiten in België. Er kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.11. Tot slot stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar arrestatie in Ahwaz door het Ettelaat in 1368 (1989-1990) in haar verzoekschrift ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoont welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoont dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT